

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Jaroslava Doležalová

Scénář k audio reportáži

Zpracovali: Anna Šmejkalová, Eliška Šteflová a Tom Koupal

Vyučující: Mgr. Vladimíra Horká

Škola: ZŠ a MŠ Praha 6, nám. Svobody 2

„Začátek války jsem jako děcko prožila, když jsem studovala v Novém Městě státní reálku - tak vypukla 1. září válka s Polskem, no a to už jsme byli poznamenaní na celou tu dobu, abychom trávili takové šťastné roky jako vy, studenti, o tom se nám jenom zdálo, protože tím dnem se všechno změnilo...“

„Paní Jaroslava Doležalová nám vyprávěla o svých studentských letech a o tom, jak se škola za války změnila, například o zavedení odpoledního vyučování, kdy se ve třídách střídali s Hitlerjugend.“

„Ty se učili teda od osmi do dvanácti a my jsme od vlaku ze Žďáru se s nimi míjeli na silnici, oni řvali německé písničky a my jsme měli hlavy otočené na druhou stranu a my jsme je ani neviděli.“

„Často vzpomínala na významné dny, o kterých my se dnes učíme v učebnicích, ale pro ni to byla denní realita.“

„Pamatuju si rok 38, když jsme přišli o Sudety, lidi ve vlaku ráno plakali, co jezdili do práce do Nového Města.“

„Pak byl rok 41, tu červnovou neděli Hitler napadl Rusko a už začalo celé to veliké trápení pro nás. Pak my jsme se nevraceli ze školy s radostí, že jedeme domů a kdesi cosi, se strachem koho zase zatkli, koho zavřeli, kdo ubyl z těch občanů, že jo.“

„My jsme měli třídu 24. – 25. ročník narození teda a Hitler dostal od našich mocipánů čtyřicetý ročník jako dar – celej - a ty všichni museli nastoupit na práci do Německa.“

„Spolužáci byli totálně nasazeni v Německu a paní Doležalovou to minulo jen o pár měsíců. Aby se vyhnula dalším odvodům, rozhodla se uzavřít válečné manželství, které jí na rozdíl od jiných vydrželo po celý život.“

„Oba manželé se rozhodli podstoupit velké riziko a vzít si k sobě malou židovskou holčičku.“

„Tatínek, pan továrník Wilhelm, Jarušku přivezl roku 44 mně bylo 19 let. A ta Jaruška to byla krásná holčička a inteligentní, my jsme se spolu měly hned rády, ona se vůbec nebála.“

„My jsme každý den chodili do lesa, abychom byly pryč, aby jí někdo moc neviděl, a jsem jí říkala, aby neříkala, čím je, nebo odkud je, když se jí někdo ptal.“

„Malá Jarmilka byla schovaná u Doležalů celé léto. Rodina Jarmilky válku přežila a po válce paní Doležalové poslali dopis.“

„Vážená paní Doležalová, nevíme, jak Vám máme poděkovat, možná že bychom bez Vás nebyli na světě, ukázala jste neuvěřitelnou osobní odvalu. Moc si toho vážíme a obdivujeme vaši skromnost. Kdo zachrání jednu duši, zachrání celý svět. Budeme na Vás myslet až do konce našeho života.“

